

Sygn. akt I C 828/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 11 października 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Urbaniak

Protokolant: Piotr Józwik

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

I umarza postępowanie w części obejmującej żądanie zasądzenia kwoty 1.784,28 zł;

II zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 21.669,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

-od kwoty 11,42 zł od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia 14 marca 2016 r.,

-od kwoty 16,42 zł od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r.,

-od kwoty 10.720,84 zł od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.042,24 zł od dnia 15 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 marca 2016 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 maja 2016 r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty;

III zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 6.039 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 828/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa Stowarzyszenie (...) w W. domagała się w pozwie zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego A. M. kwoty 13.499,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu (15.02.2016 r.) do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania podano, że Stowarzyszenie (...) jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu art. 104 i nast. ustawy z dnia 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a tym samym ma prawo wytaczania powództw przeciwko podmiotom naruszającym prawa autorskie twórców. Pozwany w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą, zawarł z powodem umowy licencyjne i zobowiązał się do uiszczania opłat licencyjnych zgodnie z zasadami określonymi w tychże umowach. Pozwany jednakże nie wywiązał się należycie z przyjętego na siebie umowami zobowiązania. Kwota żądana niniejszym pozwem, jak stwierdził powód, jest wynikiem braku uiszczania przez pozwanego opłat licencyjnych za okres od marca 2013 r. do września 2015 r. zgodnie z załączonym wyliczeniem należności. Na powyższe składała się należność główna oraz odsetki ustawowe wyliczone na dzień 3.11.2015 r. Powód wzywał pozwanego do zapłaty. Pozwany do chwili wniesienia pozwu nie uregulował należnych powodowi zaległości.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 26.02.2016 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu uwzględnił w całości żądanie zgłoszone w pozwie.

Od w/w nakazu pozwany wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że łączy go z powodem umowy przywołane w pozwie. Stwierdził jednak, że jest zobowiązany do zapłaty na podstawie otrzymanych faktur VAT. Za okres objęty pozwem do pozwanego dotarły trzy faktury VAT i wszystkie zostały zapłacone. Wpłaty te nie zostały przez powoda uwzględnione przy formułowaniu żądania pozwu.

Odnosząc się do sprzeciwu od nakazu zapłaty wniesionego przez pozwanego strona powodowa w pierwszym rzędzie cofnęła częściowo powództwo w zakresie kwoty głównej 1.780,24 zł i odsetek w kwocie 4,04 zł, w związku z wpłatami należności dochodzonych pozwem a wynikających z trzech faktur (nr: (...)). Jednocześnie rozszerzyła powództwo w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz dalszej kwoty 10.920,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 1.042,24 zł od dnia 15 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 marca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 maja 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.411,24 zł od dnia 15 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty.

Strona powodowa podała, że podstawą prawną i faktyczną powództwa jest stosunek obligacyjny łączący strony (umowy licencyjne nr: (...), (...), (...)). Postanowienia przedmiotowych umów w sposób klarowny stanowią o obowiązku pozwanego w postaci konieczności uiszczania opłat licencyjnych. Na pozwanym ciążyła odpowiedzialność dopilnowania terminowych wpłat na rzecz powodowego Stowarzyszenia – w przeciwnym wypadku narażał się na podjęcie działań zmierzających do ochrony praw powoda na drodze sądowej. W ocenie strony powodowej znamionem jest, iż pozwany zawarł wyżej przywołane umowy w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. W konsekwencji postępowanie pozwanego winno być nacechowane należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter tej działalności. Zatem nie ulega wątpliwości, że pozwany powinien być w pełni świadomy konieczności zapłaty należności licencyjnych we właściwym terminie. Przedmiotowy spór dotyczy nieuiszczania przez pozwanego opłat licencyjnych, do których był zobowiązany na podstawie stosunku umownego. Kwota dochodzona pozwem obejmuje zarówno należność główną za okres wymieniony w pozwie jak i odsetki ustawowe za okresy po upływie

terminów zapłaty. W złożonym sprzeciwie pozwany nie kwestionował ani zawarcia umowy ani też sposobu i terminów liczenia przeterminowanych płatności. Umowy licencyjne załączone do pozwu stanowią podstawę faktyczną i prawną roszczenia i dowodzą obowiązku świadczenia wzajemnego ze strony pozwanego, tj. zapłaty wynagrodzenia za prawo do korzystania z utworów chronionych przez powodowe stowarzyszenie. Wyliczenie należności (także załączone do pozwu) stanowi wyspecyfikowanie zadłużenia, wskazanie okresu, za który pozwany zalega z uiszczaniem opłat licencyjnych, określa także zaległość w wymiarze odsetek. W związku z tym argumentacja pozwanego jest bezzasadna, bowiem to właśnie przedmiotowa umowa stanowi podstawę roszczenia, a nie faktury VAT (bez względu na ich faktyczne wystawianie/ doręczanie, choć podkreślono, że powód wystawiał i doręczał pozwanemu faktury VAT za wskazany w pozwie okres). To łączący strony stosunek prawny, a nie dokumentacja na potrzeby realizacji obowiązku podatkowego, dowodzi cywilnoprawnego roszczenia powoda. W ocenie strony powodowej postanowienia łączących strony umów licencyjnych dotyczące wystawiania faktur VAT w żadnej mierze nie stanowią o istocie zobowiązania, kluczowy w tym aspekcie pozostaje obowiązek uiszczania przez pozwanego opłat licencyjnych za kolejne miesiące z tytułu korzystania z utworów. Ponadto umowne postanowienie stron, że wystawiona faktura VAT będzie jednocześnie wezwaniem do zapłaty nie niweczy podstawowego obowiązku pozwanego- wywiązania się ze świadczenia wzajemnego (dokonania opłaty licencyjnej). Oblig pozwanego powstał na podstawie umowy, aktualizował się z każdym upływającym okresem – faktury VAT bynajmniej nie konstytuowały tegoż obowiązku, a jedynie potwierdzały, pełniąc równoległe właściwą rolę na gruncie prawa podatkowego. Pozwany winien być świadomy, że jest zobowiązany z tytułu zawartej umowy licencyjnej do zapłaty wynagrodzenia z tytułu publicznego wykorzystywania chronionych utworów (właściwe źródło obowiązku), a nie na podstawie jedynie pomocniczego wezwania za pośrednictwem faktury VAT.

Dalej strona powodowa stwierdziła, że wobec trzech wpłat dokonanych przez pozwanego, powództwo należało cofnąć w części –o kwotę głównego roszczenia -1.780,24 zł oraz kwotę odsetek -4,04 zł. Podano, że wpłaty zostały dokonane w niniejszych terminach i kwotach:

- 1) tytułem faktury nr (...) w dniu 18.01.2016 r. pozwany dokonał wpłaty w wysokości 369 zł (przed wszczęciem niniejszego postępowania),
- 2) tytułem faktury nr (...) w dniu 14.03.2016 r. pozwany dokonał wpłaty w wysokości 1.042,24 zł (po wszczęciu postępowania),
- 3) tytułem faktury nr (...) w dniu 14.04.2016 r. pozwany dokonał wpłaty w wysokości 369 zł (po wszczęciu postępowania).

Powodowe Stowarzyszenie jednocześnie podniosło, że pozwany, będąc w dalszym ciągu związany z nim umowami licencyjnymi wskazanymi w treści powództwa, nie dokonał kolejnych opłat licencyjnych, tj. należnych za okres od października 2015 r. do maja 2016 r.

W tej sytuacji wobec zwiększenia się zadłużenia pozwanego wobec powoda, po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie, koniecznym stało się rozszerzenie powództwa o kwotę 10.920, 92 zł, stanowiącą sumę opłat licencyjnych, którą pozwany winien uiścić w wyżej wskazanym okresie.

Odnosząc się do treści odpowiedzi na sprzeciw oraz rozszerzenia żądania pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Stwierdził, że powód nie ma racji, iż brak doręczeń faktur VAT nie ma wpływu na sprawę. Zdaniem pozwanego par. 6 umowy licencyjnej wyraźnie wymagalność opłaty licencyjnej wiąże z doręczeniem pozwanemu faktur VAT. Pozwany nie jest w stanie kontrolować jakie faktury wpłynęły, a jakie nie. Dokonuje za pośrednictwem zatrudnionych osób płatności w oparciu o otrzymane dokumenty. W tych okolicznościach powód jest odpowiedzialny w stosunku do pozwanego za nienależyte wykonanie umowy i za szkodę z tym związaną, w postaci braku możliwości zaliczenia opłat licencyjnych na koszty działalności gospodarczej. Szkoda w postaci konieczności uiszczenia podatku VAT i dochodowego od osób fizycznych zamknęła się kwotą 7.729,55 zł (4.232,84 zł podatku VAT, którego pozwany nie może sobie odpisać od podatku naliczonego i 3.496,71 zł nadpłaconego podatku dochodowego). Pozwany z ostrożności procesowej zgłosił tym samym zarzut potrącenia kwoty 7.729,55 zł z kwoty dochodzonej pozwem. W ocenie pozwanego

nie było również podstaw do żądania odsetek za zwłokę albowiem opłaty licencyjne miały być płacone w terminie 14 dni od dnia otrzymania faktury (wniosek z par. 6 ust. 1 i 2 umowy licencyjnej).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Stowarzyszenie (...) jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu art. 104 i nast. ustawy z 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a tym samym ma prawo do wytaczania powództw przeciwko podmiotom naruszającym prawa autorskie twórców.

(dowód: decyzja Ministra Kultury i Sztuki z 23.10.1998r. (sygn.(...))

opubl. w MP z 21.12.1998r. (...) zał. do obwieszczenia Ip. 5)

W dniu 24.02.2012 r. pozwany A. M., w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą (pod firmą P.P.H.U. (...) w lokalu położonym przy ul. (...) w W., zawarł z powodem - Stowarzyszeniem (...) umowę licencyjną na publiczne odtwarzanie utworów i zobowiązał się do uiszczania zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego określonego w § 5 tejże umowy w kwocie 300 zł miesięcznie, powiększonego o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego. W myśl § 6 umowy Z. (...) w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego miał wystawić fakturę VAT za ten okres rozliczeniowy zgodnie z § 5 ust. 1 umowy z terminem płatności należności w ciągu 14 dni od wystawienia faktury. Otrzymana przez licencjobiorcę faktura VAT miała stanowić wezwanie do spełnienia świadczenia na rzecz Z. (...).

(dowód: umowa licencyjna (...) – k. 13)

W dniu 5.12.2014 r. pozwany A. M., w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą (pod firmą P.P.H.U. (...))zawarł z powodem - Stowarzyszeniem (...) umowę licencyjną jednorazową na publiczne wykonanie utworów w ramach koncertu pod nazwą (...) w Klubie (...) w W. i zobowiązał się do uiszczenia zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego w kwocie 500 zł netto, powiększonego o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego. Dodatkowo licencjobiorca miał przedstawić w ciągu 10 dni od koncertu wykaz utworów wykonanych podczas imprezy. W myśl § 5 ust. 4 i 5 umowy Z. (...) w dniu otrzymania w/w wykazu utworów miał wystawić fakturę VAT z terminem płatności należności w ciągu 14 dni od wystawienia faktury. Licencjobiorca miał dokonać zapłaty wynagrodzeń autorskich na rachunek bankowy wskazany w fakturze VAT w terminie 14 dni od daty jej wystawienia.

(dowód: umowa licencyjna (...) – k. 12)

W dniu 30.06.2015 r. pozwany A. M., w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą (pod firmą P.P.H.U. (...)) w lokalu położonym przy ul. (...) w W. (w lokalu I.), zawarł z powodem - Stowarzyszeniem (...) umowę licencyjną na publiczne odtwarzanie utworów w trakcie imprez przy muzyce mechanicznej i zobowiązał się do uiszczania zryczałtowanego wynagrodzenia autorskiego określonego w § 5 tejże umowy w kwocie 847,35 zł miesięcznie, powiększonego o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego. W myśl § 6 umowy Z. (...) w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego miał wystawić fakturę VAT za ten okres rozliczeniowy zgodnie z § 5 ust. 2 umowy z terminem płatności należności w ciągu 14 dni od wystawienia faktury. Otrzymana przez licencjobiorcę faktura VAT miała stanowić wezwanie do spełnienia świadczenia na rzecz Z. (...).

(dowód: umowa licencyjna (...) – k. 11)

Na podstawie zawartej w dniu 24.02.2012 r. umowy licencyjnej (...) Stowarzyszenie (...) pomiędzy marcem 2013 r. a majem 2016 r. wystawiało w ostatnim dniu każdego miesiąca faktury VAT obejmujące miesięczne zryczałtowane wynagrodzenie autorskie w kwocie 300 zł netto, powiększone o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (każdorazowo 369 zł brutto).

Na podstawie zawartej w dniu 5.12.2014 r. umowy licencyjnej (...) Stowarzyszenie (...) na koniec 2014 r. wystawiło fakturę VAT obejmującą zryczałtowane wynagrodzenie autorskie w kwocie 500 zł netto, powiększone o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (615 zł brutto).

Na podstawie zawartej w dniu 30.06.2015 r. umowy licencyjnej (...) Stowarzyszenie (...) pomiędzy lipcem 2015 r. a majem 2016 r. wystawiało w ostatnim dniu każdego miesiąca faktury VAT obejmujące miesięczne zryczałtowane wynagrodzenie autorskie w kwocie 847,35 zł netto, powiększone o kwotę podatku VAT wg stawki obowiązującej na dzień powstania obowiązku podatkowego (każdorazowo 1.042,24 zł brutto).

(dowód: faktury VAT, k.39-74 oraz okoliczności uznane za przyznane)

Pozwany z tytułu należności licencyjnych wynikających z powyższych trzech umów uiszczył następujące kwoty:

- tytułem zapłaty za fakturę nr (...) w dniu 18.01.2016 r. pozwany dokonał wpłaty w wysokości 369 zł (przed wszczęciem niniejszego postępowania),

- tytułem zapłaty za fakturę nr (...) w dniu 14.03.2016 r. pozwany dokonał wpłaty w wysokości 1.042,24 zł (po wszczęciu postępowania),

- tytułem zapłaty za fakturę nr (...) w dniu 14.04.2016 r. pozwany dokonał wpłaty w wysokości 369 zł (po wszczęciu postępowania).

(okoliczności bezsporne)

Pozwany za okres od marca 2013 r. do maja 2016 r. pozostałych należności z tytułu wskazanych wyżej opłat licencyjnych na rzecz strony powodowej nie uiszczał.

(okoliczność bezsporna).

Zobowiązanie pozwanego wobec strony powodowej z tytułu ryczałtowych opłat licencyjnych za okres od marca 2013 r. do maja 2016 r. dochodzone w tym procesie wyniosło 21.669,60 zł (łącznie z podatkiem VAT). Nadto z uwagi na opóźnienie w spełnianiu powyższych świadczeń strona powodowa naliczyła skapitalizowane odsetki ustawowe z tego tytułu wg stanu na dzień 3.11.2015 r. w kwocie łącznej 966,96 zł.

(dowód: faktury VAT – k. 39-74, zbiorcze zestawienie należności z dnia 3.11.2015 r. – k. 4).

Sąd zważył co następuje:

W części postępowanie podlegało umorzeniu na podstawie art. 355 k.p.c. z uwagi na cofnięcie pozwu (co do kwoty 1.784,28 zł). W pozostałym zakresie powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powodowe Stowarzyszenie, jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, zgodnie z art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 4.02.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t. jedn.: Dz. U. 2006 r. Nr 90 poz. 631; dalej jako - pa.), dochodziło w niniejszym postępowaniu, po przekształceniu żądania, kwoty 21.669,60 zł z tytułu należności licencyjnych, do uiszczenia których pozwany zobowiązał się na podstawie trzech umów licencyjnych.

Przepis art. 41 ust. 1 pkt 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych wskazuje, że jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, autorskie prawa majątkowe mogą przejść na inne osoby w drodze dziedziczenia lub na podstawie umowy. Z art. 43 ust. 1 powyższej ustawy wynika z kolei zasada odpłatności umów przenoszących autorskie prawa majątkowe i umów licencyjnych. Zgodnie z powołanym przepisem jeżeli z umowy nie wynika, że przeniesienie autorskich praw majątkowych lub udzielenie licencji nastąpiło nieodpłatnie, twórcy przysługuje prawo do wynagrodzenia. Umowa licencyjna jest umową upoważniającą do korzystania z utworu na ustalonych w umowie polach eksploatacji (art. 67 ust. 1 pa.). Celem umowy licencyjnej jest umożliwienie osobie trzeciej (licencjobiorcy) korzystania z utworu

przez pewien czas. W wyniku zawarcia umowy licencyjnej zobowiązuje się on do umożliwienia licencjobiorcy korzystania z danego przedmiotu prawa wyłącznego. Owo zobowiązanie może przybrać różną treść w zależności od okoliczności, charakteru przedmiotu prawa czy wreszcie treści umowy. Przepisy ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych tylko w minimalnym zakresie regulują treść tego typu umów i są to głównie przepisy o charakterze dyspozytywnym. Umowy tego typu mogą zawierać różne klauzule, z których najważniejszymi (poza samym zezwoleniem na korzystanie z chronionych dóbr i precyzyjnym wskazaniem pola eksploatacji, do którego odnosi się umowa) będą bez wątpienia postanowienia dotyczące wysokości wynagrodzenia, sposobu jego obliczania oraz terminów i formy płatności, okresu obowiązywania umowy i terytorium, do którego się ona odnosi, terminów wypowiedzenia umowy oraz dopuszczalności i warunków odstąpienia od niej, odpowiedzialności stron umowy z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przewidzianych w niej zobowiązań.

Przenosząc powyższe rozważania natury ogólnej na grunt realiów rozpoznawanej sprawy wskazać należy, iż okoliczność, że doszło do zawarcia umów licencyjnych z dnia 24.02.2012 r. (nr (...)), 5.12.2014 r. (nr (...)) i 30.06.2015 r. (nr (...)) jak i ich treść, nie może budzić żadnych wątpliwości. Nie były to zresztą okoliczności przez pozwanego kwestionowane.

Na mocy przywołanych umów powodowe Stowarzyszenie udzieliło pozwanemu licencji niewyłącznej do publicznego odtwarzania utworów słownych, muzycznych i słowno-muzycznych najczęściej za pomocą urządzeń audio i odbiorników programów telewizyjnych. Umowy były odpłatne, a wynagrodzenie w ramach umów miało formę opłaty zryczałtowanej, płatnej miesięcznie w wysokości 300, 500 i 847,35 zł netto + podatek VAT (w chwili zawarcia umowy i aż do chwili obecnej -23 %). Strony umowy zastrzegły, że zmiany umowy wymagają zachowania formy pisemnej, pod rygorem nieważności. Jednocześnie stwierdziły, że każda ze stron może rozwiązać kontrakt za trzymiesięcznym wypowiedzeniem.

Konsekwencją powyższych ustaleń umownych było to, że aż do momentu wygaśnięcia tychże umów licencyjnych na pozwanym spoczywał (i nadal spoczywa w przypadku dwóch z trzech umów) ciężar ponoszenia opłat z tytułu wynagrodzenia określonego kontraktami. Przedmiotem umowy licencyjnej, o której mowa jest w art. 67 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, jest bowiem upoważnienie do korzystania z utworu, co oznacza, że licencjobiorca nabywa uprawnienie, z którego może, ale nie musi korzystać. Tym samym np. zaprzestanie rozpowszechniania utworów objętych ochroną przez powoda nie ma żadnego wpływu na obowiązywanie umowy licencyjnej oraz obowiązek zapłaty na jej podstawie stosownego wynagrodzenia.

Pozwany mógł zwolnić się z tego obowiązku wypowiadając umowy z 24.02.2012 r. i 30.06.2015 r. stosownie do postanowień paragrafów 11 i 12 tychże kontraktów, czego jednak nie uczynił.

W rezultacie Sąd przyjął, że umowy licencyjne wiązały strony i na pozwanym spoczywał i spoczywa obowiązek uiszczania wynagrodzenia za prawo do publicznego odtwarzania utworów do których prawami dysponuje strona powodowa w kwocie 300 i 847,35 zł miesięcznie netto (369 i 1.042,24 zł brutto) w przypadku umów zawartych na czas nieokreślony i w kwocie 500 zł netto (615 zł brutto) w przypadku tzw. umowy jednorazowej. Odnosząc się do kwestii podniesionego przez pozwanego zarzutu w istocie przedwczesności żądania i braku podstaw do naliczania odsetek za opóźnienie należy podzielić pogląd przedstawiony przez stronę powodową, że to właśnie przedmiotowa umowa stanowi podstawę roszczenia, a nie faktury VAT (bez względu na ich faktyczne wystawianie/doręczanie). To łączący strony stosunek prawny, a nie dokumentacja na potrzeby realizacji obowiązku podatkowego, dowodzi cywilnoprawnego roszczenia powoda. Postanowienia łączącej strony umowy licencyjnej dotyczące wystawiania faktur VAT (par.6) w żadnej mierze nie stanowią o istocie zobowiązania, kluczowy w tym aspekcie pozostaje obowiązek uiszczania przez pozwaną opłat licencyjnych za kolejne miesiące z tytułu korzystania z utworów (par.5).

Inną rzeczą pozostaje termin spełnienia świadczenia (art. 455 k.c.) od którego uzależnione jest ustalenie kwestii pozostawania przez dłużnika w opóźnieniu z realizacją zobowiązania pieniężnego (w tym przypadku) i w konsekwencji możliwość naliczania odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c.). Zdaniem Sądu, wbrew twierdzeniom pozwanego, strony określiły ten termin poprzez powiązanie go z datą wystawiania faktur za poszczególne miesiące (par. 5 i 6 umów) – do

której należało dodać 14 dni, nie zaś z otrzymaniem przez licencjobiorcę faktury VAT. Strona powodowa przedstawiła zestawienie faktur wystawionych obejmujących należności dochodzone pozwem, wynika z nich, że były wystawiane w ostatnich dniach każdego miesiąca, zgodnie z postanowieniami umów- co do okoliczności tych (dat w których wystawiano faktury) nb. pozwany się nie wypowiedział, wobec czego mając na uwadze treść faktur i milczenie w tej kwestii pozwanego na podstawie art. 230 k.p.c. fakty te mogły zostać uznane za przyznane (pozwany kwestionował jedynie doręczenie faktur). Skoro więc strona powodowa wystawiała faktury VAT w ostatnich dniach każdego miesiąca z treści wyżej przywołanych par. 5 i 6 umów, wynika jednoznacznie, że należność za dany miesiąc winna być zapłacona najpóźniej czternastego dnia kolejnego miesiąca.

Skoro pozwany należności (poza trzema kwotami objętymi fakturami nr: (...), (...), (...)) wynikającymi z umów z dnia 24.02.2012 r. (nr (...)), 5.12.2014 r. (nr (...)) i 30.06.2015 r. (nr (...)) za okresy dochodzone pozwem nie spełnił, należało w punkcie II wyroku uwzględnić żądanie w kształcie jakiego nabrało po częściowym cofnięciu pozwu i rozszerzeniu pismem z 15.06.2016 r. mając na uwadze treść umów oraz art. 455, 481 i 482 k.c.

Na marginesie jedynie należy wskazać, że oczywiście nie mógł zostać uwzględniony zarzut potrącenia rzekomego roszczenia odszkodowawczego w sytuacji w której nie został on bliżej skonkretyzowany, szczegółowo uzasadniony i poparty materiałem dowodowym.

W punkcie II wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c. (strona powodowa przegrała proces tylko co do tej nieznaczącej części żądania, które zostało spełnione przed wniesieniem pozwu- 369 zł) nakładając na pozwanego obowiązek zwrotu całości poniesionych przez powódkę kosztów. Pozwany, jako strona przegrująca, obowiązany jest zwrócić stronie powodowej koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Na koszty te złożyły się w rozpoznawanej sprawie: uiszczona opłata sądowa od pozwu (1.222 zł), wynagrodzenie adwokata ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (4.800 zł) oraz uiszczona opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.